De prediking van de goddelijke verkiezing en verwerping

Psalm 36: 3
Psalm 111: 2
Psalm 73: 12, 14
Psalm 75: 4
Psalm 138: 2

Handelingen 20: 17-38

Dordtse leerregels, Hoofdstuk 1, paragraaf 14 en 15

Geliefde gemeente, onze hulp en onze enige verwachting is ook in dit middaguur in de naam van de Heere, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft, Die trouw blijft tot in eeuwigheid en Die nooit zal laten varen de werken van Zijn handen. Amen. Genade zij u en vrede van Hem Die is, en Die was, en Die komen zal, en van de zeven geesten die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden en de Overste van alle koningen der aarde. Amen.

Gemeente, toen Paulus gekomen was aan het einde van zijn tweede zendingsreis, wilde hij weer terugkeren naar Jeruzalem. Hij wilde graag voor de Pinksterdagen in de Godsstad zijn om daar het Pinksterfeest te gaan vieren en had besloten om verder geen bezoeken meer af te leggen op weg naar Jeruzalem. Wel had hij de begeerte om enkele gemeenteleden uit de gemeente van Efeze te mogen ontmoeten. Hij zou niet bij Efeze langsgaan, maar was wel in de buurt, bij het plaatsje Milete, waar het schip terechtgekomen was. Toen heeft hij boden naar de stad Efeze gezonden en hen verteld, tenminste de gemeente die daar was, dat hij in de buurt was gekomen. Toen zijn er een aantal ouderlingen gekomen en is er een wonderlijke ontmoeting geweest op het strand aan zee. Daar vond ook een ontroerend afscheid plaats. Paulus sprak de ouderlingen aan en kon hen wijzen op de tijd dat hij in Efeze heeft gewerkt en daar gepredikt heeft. Hij heeft in die prediking niets achtergehouden, maar heeft al de raad van God daar verkondigd. Hij heeft gepredikt over de waarachtige bekering, hij heeft gepredikt over het geloof in de Heere Jezus Christus. Paulus kon zeggen tegen de ouderlingen van Efeze dat hij rein was van het bloed van zijn hoorders.

Wat is de vrucht op zijn prediking geweest toen hij de volle raad van God heeft verkondigd? Voor de een was het een reuk des doods ten dode, en voor een ander was het een reuk des levens ten leven. Hij had niets anders gedaan dan gepredikt wat de Heere hem bevolen had. Onder die prediking van de raad van God viel ook de prediking over de verkiezing en de prediking over de verwerping. Ook dat moest een plaats krijgen in de prediking die Gods knechten moeten prediken. Kijk, en dat is dan ook de boodschap die wij vinden in de twee paragrafen die deze middag voor ons openliggen.

Aan de hand van deze twee paragrafen, 14 en 15 van het eerste hoofdstuk van de Dordtse Leerregels, schrijven wij als thema boven de prediking:

De prediking van de goddelijke verkiezing en verwerping.

We doen dat aan de hand van drie gedachten:

1. Het is naar Gods Woord.
2. Het moet gebeuren in Gods kerk.

3. Het moet gebeuren tot Gods eer.

1. Het is naar Gods Woord

Gemeente, de vorige keer hebben we stilgestaan bij de vraag: hoe weet ik nu dat ik verkoren ben? Middels de prediking zijn er antwoorden gekomen vanuit de paragrafen 12 en 13. In de eerste plaats worden de ware gelovigen zeker van hun verkiezing door de vruchten van de verkiezing. Al is dat niet bij alle Gods kinderen even sterk en zijn er onderscheiden trappen en verschillende maten in het geloof. Al Gods kinderen gaan iets kennen van het geloof in Christus, van de kinderlijke vreze Gods, van de droefheid naar God over de zonde, en van hun honger en dorst naar Zijn gerechtigheid. Daarbij, zo hoorden we, worden zij ook verzekerd van hun verkiezing als er iets openbaar mag komen van een tere levenswandel, dicht bij het Woord van God, voor Gods aangezicht. Kijk, en omdat de Heere deze vruchten wil gebruiken om een mens tot de zekerheid van de zaligheid te brengen, zullen deze vruchten dus ook gepredikt moeten worden. Hoe kan het ook anders? Want de vruchten van de zaligheid, van het geestelijke leven en van de verkiezing worden op allerlei manieren in het Woord van God beschreven. Wat een zegen is het als je iets van die vruchten mag bespeuren in je eigen hart en leven, en dat die vruchten terug te vinden zijn in dat onfeilbare Woord van God. Wat is het toch een wonder als je leven steeds weer verklaard wordt vanuit de Schriften, en dat de Heere het door Zijn Geest waar maakt dat Hij in het Woord je gang en treden vast wil maken. Dan ga je echt een veilige weg, en dan ga je ook een zuivere weg.

Maar als er nu over de vruchten van de verkiezing gepredikt moet worden omdat het in het Woord van God staat, dan moet er natuurlijk ook over de verkiezing zelf gepredikt worden. Dat zeggen onze Dordtse vaderen, en ook dat is naar de raad van God en naar Zijn Woord. Want er staat in paragraaf 14: *Voorts, gelijk deze leer van de goddelijke verkiezing naar Gods wijze raad door de profeten, Christus Zelf en de apostelen gepredikt is, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament, en daarna in de Heilige Schriften voorgesteld en nagelaten is, alzo moet zij ook in de huidige dagen te zijner tijd en plaats in de Kerk van Gods voorgesteld worden*.

Dus die goddelijke verkiezing van God komt voort uit Zijn wijze raad en behoort tot de volle raad van God waarover gepredikt moet worden. Daarom hebben de profeten in het Oude Testamens daar over gepredikt. Daarom heeft de Heere Jezus Zelf het ook gedaan, en in navolging in het Nieuwe Testament hebben ook de apostelen over de verkiezing gesproken. Datgene wat de profeten ervan gezegd hebben, wat de Heere Jezus ervan gezegd heeft, en de apostelen, heeft allemaal een plaats in het Woord van God gekregen. God heeft gewild dat dit Woord, waarin deze dingen beschreven staan, tot de jongste dag gepredikt te worden. Dus ook over de verkiezing.

Maar er moet niet alleen over de verkiezing worden gepredikt, maar ook over de verwerping, zo zeggen onze Dordtse vaderen. Dat vinden we met name in paragraaf 15: *Deze eeuwige en onverdiende genade van onze verkiezing wijst en prijst ons de Heilige Schrift daarmee allermeest aan, wanneer zij wijders getuigt dat niet alle mensen zijn verkoren, maar sommigen zijn niet verkoren of in Gods verkiezing voorbijgegaan*. Het is dus ook naar Gods Woord dat er over de verwerping wordt gesproken.

Voordat ik daar enkele voorbeelden van wil geven, wil ik toch nog een keer iets heel belangrijks onderstrepen. We kunnen het niet genoeg blijven onderstrepen. Het is zeker waar dat de Allerhoogste God uit het ganse menselijke geslacht Zich een gemeente vergadert die Hij tot het eeuwige leven verkoren heeft. Maar hoe heeft God dat nou gedaan, gemeente? Ging Hij te werk als een visser die het net heeft uitgeworpen over alle mensen, en toen Hij al die mensen, die Hij natuurlijk van eeuwigheid kende, in Zijn net had en ging sorteren, kwamen sommige vissen in een vat van de uitverkiezing en sommige vissen in het vat van de verwerping? Moeten we zo over de

verkiezing nadenken? Nee, zo mogen wij het niet bezien. De duivel is wel bezig om je er zo'n beeld te geven, maar zo ligt het niet. Want dan ligt juist het gevaar op de loer om God de schuld te geven als een mens verloren gaat. En dat mag nooit. Wij mogen nooit God de schuld geven als een mens verloren gaat. Want we moeten terug naar Genesis 1, 2 en 3. De mens is gevallen, God heeft de mens niet van Zich geworpen. Maar de mens is zelf bij God vandaan gegaan. De mens is zondaar geworden. De mens heeft de band met God gebroken. De mens is een volgeling van de duivel geworden. Daarom, gemeente, de mens heeft zichzelf verworpen. Dat is het. God heeft ten diepste niet verworpen. Ja, dat is zo aangenaam om dat zo snel aan te grijpen, maar wij hebben onszelf verworpen. Daarom zou het recht zijn van die Allerhoogste Rechter dat Hij ons allemaal zou werpen in de rampzaligheid. Wij zijn schuldig, God niet. Daarom mag Hij als die rechtvaardige Rechter, als die rechtvaardige Wreker, een zondaar laten liggen in de zonde en de dood. Een mens die onverzoend verloren gaat, gaat door eigen schuld verloren. Ben je het daar nu mee eens geworden?

Wat gebeurt er nou in je hart? Wat voel je nou? Zit je het misschien ook niet oneerlijk te vinden? Doe dat toch niet. Het gaat over God! En wie bent u daartegenover, niets dan een verwerpelijke zondaar? Maar tegen die achtergrond mag de verkiezing worden gepredikt. En dat hebben de profeten gedaan, dat hebben de apostelen gedaan, dat heeft Christus Zelf gedaan. Nee, zij hebben niet gepredikt dat alle mensen zalig zullen worden, zij hebben niet gepredikt dat alle mensen verkoren zijn tot zaligheid. Ze hebben altijd, in gehoorzaamheid aan hun Zender, een onderscheid gepredikt.

Direct na de zondeval sprak God er al Zelf over: *Er zal een vrouwenzaad zijn en er zal een slangenzaad zijn*. Dat kwam in het eerste huisgezin al openbaar. De Heere nam Abel en zijn offer aan, maar Kaïn niet. Izaäk was een erfgenaam van de belofte, Ismaël niet. *Jakob heb Ik liefgehad, Ezau heb Ik gehaat*. Zo spraken de profeten over een overblijfsel naar Gods verkiezing. En in de psalmen hoor je dat God uit louter genade zondaren verkoren heeft tot de zaligheid. Wat een wonder toch, wat een troostvolle boodschap in een goddeloze, zondige wereld.

Is het voor u en voor jou al waar geworden wat wij vinden in de psalmen: *Een stroom van ongerechtigheden had d' overhand op mij; maar ons weerspannig overtreden verzoent en zuivert Gij. Welzalig, dien Gij hebt verkoren, Die G' uit 's aardrijks gedruis. Doet naderen en Uw heilstem horen, Ja, wonen in Uw huis.* En als je het nog niet weet, als je nog onbekeerd bent, of je mist zo de zekerheid, mag het dan je gebed zijn: *Geef! Dan sta je met lege handen, ja, geef, dat mijn oog het goede aanschouw, hetwelk Gij, uit onbezweken trouw, Uw uitverkorenen toe wilt voegen. Opdat ik U mijn Rotssteen noem, en, delend in Uw volks genoegen, Mij met Uw erfdeel blij beroem.*

Het is net alsof de dichter zegt: "Heere, ik hoor dat er een volk verkoren is tot zaligheid. ik sta er buiten, maar mag ik er ook in delen, mag ik ook bij dat volk behoren, mag ik mij ook met dat erfdeel blij gaan beroemen in U, de Heere?" Kijk, zo hebben de profeten gepredikt, maar Christus Zelf ook. Als die hoogste Profeet en Leraar, in het korte poosje dat Hij hier op aarde was. Eens sprak Hij tot Zijn discipelen: *Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren*. Weet u, gemeente, de discipelen zijn weleens getuigen geweest van een heel teer gebed dat de Heere Jezus opzond tot Zijn Vader. Eigenlijk moet ik zeggen een dankgebed. Dan moet u eens horen wat de Heere Jezus toen deed. Toen ging hij Zijn Vader danken. Waarvoor? Luister: *Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, maar hebt dezelfde de kinderkens geopenbaard. Ja, Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U.* Ziet u het, Christus sprak ook over die goddelijke verkiezing.

De apostelen hebben het in navolging gedaan. Ik kan ze natuurlijk niet allemaal noemen, maar twee voorbeelden. Petrus, ga het maar opzoeken in zijn zendbrief: *Daarom, broeders, benaarstigt u te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende, zult gij nimmermeer struikelen*. En Paulus, als die een brief gaat schrijven aan de gemeente van Efeze, is het u wel eens opgevallen hoe hij die brief begint? Het is alsof hij gaat zingen, het is alsof je Paulus een lofzang hoort aanheffen als hij begint te schrijven aan de gemeente van Efeze. En waar mag hij dan een lofzang over zingen? Over die heerlijke verkiezing tot zaligheid. Luister: *Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus, Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde; Die ons tevoren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in Zichzelven, naar het welbehagen van Zijn wil, Tot prijs der heerlijkheid Zijner genade, door welke Hij ons begenadigd heeft in den Geliefde*.

Wat een lofzang, zeg! Wat is die Paulus blij geweest dat er een verkiezing is. Daarom kon hij zalig worden, hij die de gemeente Gods vervolgde, die zich leerde kennen als de grootste der zondaren. Wat is die man blij geweest dat er een uitverkiezing is en dat God Zich over hem wilde ontfermen. Daarom moet er ook over gepredikt worden, die verkiezing tot zaligheid.

Maar de verwerping dan? Ja, ook dat. Ik hoef het u dan niet te vertellen dat ik dat heel moeilijk vind. Dat voelt u toch wel met mij aan? Ik ben ook maar een mens, net als u en jij, om nou ook te móeten preken over de verwerping. Maar het is naar Gods Woord. De profeten hebben het gedaan. Ik denk aan de profeet Ezechiël. Het is die bekende profeet die spreekt over Gods knechten als de wachters op Sions muren. Dan hoor ik Ezechiël zeggen, schrijven: *Gij nu, o mensenkind, Ik heb u tot een wachter gesteld over het huis Israëls; zo zult gij het woord uit Mijn mond horen, en hen van Mijnentwege waarschuwen*. Wat betekende dat voor Ezechiël? Wat moest Ezechiël van de Heere doen? Hij moest tot de goddelozen gaan zeggen dat ze in de zonde leefden, en dat als ze zo blijven doorleven dat dan het oordeel, het eeuwige oordeel, hen wachten zal. En tegelijkertijd moest Ezechiël ernstig en welmenend oproepen tot bekering. Als hij dat trouw zal doen in gehoorzaamheid aan zijn Zender, dan zal de Heere het bloed van zijn hoorders niet van zijn hand eisen.

Maar wat zal er nou gebeuren? Als een goddeloze die onder dat welmenend aanbod van genade verkeerd heeft, zich niet bekeerd zal hebben tot God? De Heere heeft het tegen Ezechiël gezegd: *Maar als gij den goddeloze van zijn weg afmaant, dat hij zich van die bekere, en hij zich van zijn weg niet bekeert, zo zal hij in zijn ongerechtigheid sterven, maar gij hebt uw ziel bevrijd*. De profeten hebben zo over de verwerping gesproken. De schuld ligt bij de zondaar.

Ook Paulus heeft het gedaan: *Zo ontfermt Hij Zich dan over wie Hij wil, en Hij verhardt wie Hij wil*. En wat dacht u van de Heere Jezus, in die aangrijpende gelijkenis van die tien maagden? Vijf waren wijs, vijf waren dwaas. En die dwaze maagden kwamen te laat. Toen ze klopten aan de deur, zei de Bruidegom: *Voorwaar, Ik zeg u, Ik ken u niet*.

Het is dus helemaal naar Gods Woord dat in de prediking niet alleen over de verkiezing wordt gepredikt, maar ook over de verwerping. En dat moet ook vandaag gebeuren in Gods kerk. Dat brengt ons bij onze tweede gedachte.

2. Het moet gebeuren in Gods kerk

Kijk, zoals de profeten in het Oude Testament en de apostelen in het Nieuwe Testament over de verkiezing hebben gepredikt, en ook de Heere Jezus over de verkiezing heeft gepredikt, alzo staat er in paragraaf 14: *moet zij ook in de huidige dagen te zijner tijd en plaats in de kerk van God, terwijl*

zij bijzonderlijk is toegeëigend, voorgesteld worden. Dus het is en blijft de roeping van al Gods knechten om ook over de uitverkiezing te prediken. Het staat in Gods Woord. Gods Woord geeft de opdracht: *Predik het Woord*.

Hoe zullen ze dat toch doen? Zij zullen dat altijd moeten doen tegen die inktzwarte achtergrond dat alle mensen, niemand uitgezonderd, in zonde ontvangen en geboren zijn, en dat wij mensen aan allerhande ellende en de verdoemenis onderworpen zijn. Want juist dan gaat het wonder zo schitteren van de verkiezing, dat God een schare die niemand tellen kan verkoren heeft tot zaligheid. Ja, gemeente, die goddelijke verkiezing, dat is feitelijk het hart van de Kerk. Daar ligt de grond van de zaligheid van een zondaar. En wee die dienaar van het Woord die zwijgt over dit grote wonder van de verkiezing? Want weet u, gemeente, en ik hoop zo dat ook in uw hart een plaats mag hebben, dat u het zo mag gaan zien, en ook jij, jongeren: juist als Gods knechten op de juiste, Bijbelse wijze over de uitverkiezing preken, dan is het een hoopgevende boodschap, dan is het juist een hoopgevende prediking voor de zoekers naar God. Dan is het ook een troostvolle prediking voor de kinderen van God. Want juist omdat er een uitverkiezing is, gemeente, hebben Gods knechten wat te preken. Dan kunnen ze ook oproepen tot bekering, dan kunnen ze ook wijzen op het ware, zaligmakende geloof en dan mogen ze ook nodigen tot het heil in Christus, en dan mogen ze ook de belofte van het evangelie ruim prediken. Omdat er een verkiezing is. Voel je de rijkdom ervan? Begin je ook een beetje te sterven aan je verkeerde inzichten over dat heerlijke wonder?

Ja, de vraag is natuurlijk wel: waar moet er over gepredikt worden en wanneer en hoe? Nou, daar gaan onze Dordtse vaderen op in: *te zijner tijd en plaats in de kerke Gods*. Dus te zijner tijd en plaats in de Kerk van God, dat is de plaats die God aangewezen heeft waar in het bijzonder over die verkiezing gepredikt moet worden. De vaderen spreken hier over de Kerk Gods met een hoofdletter. Dat is de Kerk des Heeren, dat is de plaats waar Gods volk aanwezig is en samenkomt. Al is het dat die groep mensen van een gemeente een gemengd gezelschap is van ware kinderen Gods en mensen die meelopen, naamchristenen. Maar daar waar kinderen van God aanwezig zijn, daar is met recht de Kerk van God, het lichaam van Christus. En op die plek, zo zegt de Heere, op die plaats moet nou gepredikt worden over de verkiezing. Want het is een levende troostboodschap voor Gods kinderen. Nee, dat betekent niet dat de verkiezing in elke preek aan de orde moet komen. Dat wisten die Dordtse vaderen ook wel. Daarom spreken ze hier in dit artikel ook over *te zijner tijd*. De tekst moet er aanleiding toe geven. Soms heb je van die teksten die gaan echt alleen over die uitverkiezing, maar er zijn ook teksten waar het woord uitverkiezing helemaal niet in staat.

Als er over die uitverkiezing gesproken wordt, gemeente, dan moeten Gods knechten wel zorgen dat het niet heel de preek beïnvloedt, alsof er geen ruimte meer overblijft voor bijvoorbeeld de roeping: *Strijd om in te gaan door de enge poort.* De uitverkiezing mag de prediking nooit zodanig gaan overheersen dat er in de prediking niet een woord meer overblijft voor onbekeerde zondaren, of voor die arme zondaren die zo van verre staan, die de zekerheid des geloofs missen, die nog zo worstelen en strijden om in te gaan door die enge poort. Het mag nooit die plaats gaan innemen dat een preek alleen nog maar een boodschap is voor kinderen van God. En het mag ook helemaal niet een zodanige plaats in de prediking gaan innemen alsof het bijna niet meer voorkomt dat er nog eens een mensenkind bekeerd zal worden. Nee, als er over de uitverkiezing gepredikt moet worden, dan moeten Gods knechten dat op de juiste wijze doen. En juist vanwege die uitverkiezing ruim prediken dat de grootste der zondaren zalig zal worden. Daarom is het zo belangrijk dat in de prediking de vruchten van de verkiezing aan de orde komen, en dat in de prediking ook aan de orde komt in welke weg je erachter komt dat je verkoren bent tot zaligheid.

Nou, gemeente, en dan komen we altijd weer bij dat grote wonder terecht wat in elk mensenleven moet gebeuren: we moeten wederom geboren worden, toch? Dan krijg je een plaatsje in dat huisgezin van God. En daar zal de Heere stapje voor stapje wel onderwijs geven. Hoe meer onderwijs er komt over Christus en het fundament der zaligheid, hoe meer een mensenkind gaat leren wie God is, wie ze zelf zijn, en wie Christus is. Hoe meer je gaat leren dat er een Drie-enig God is met Wie wij verzoend moeten worden. Hoe duidelijker het gaat worden dat je verkoren bent tot zaligheid. Ja, die uitverkiezing predikt de mogelijkheid van zalig worden, maar tegelijkertijd ook de vastheid van de zaligheid.

Gemeente, mag ik u vragen: is nou die prediking van de uitverkiezing ook al hoopgevend voor je geworden? Is het nou al een troostwoord voor je geworden? Heeft het je moed gegeven in je dorsten naar God? Heeft het je hoop gegeven voor je nageslacht? Heeft het nou troost gegeven toen je ziel zo aangevochten werd? Weet je wat een knecht van God nou ruim mag prediken vanwege die verkiezing: *Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen*.

Hoor toch eens wat die dichter van Psalm 111 zegt vanwege dat wonder van de uitverkiezing: *Het is trouw al wat Hij ooit beval; Het staat op recht en waarheid pal, als op onwrikbare steunpilaren. Hij is 't, Die verlossing zond aan al Zijn volk, en Hij zal 't verbond met hen in eeuwigheid bewaren*. Hoe onmisbaar is daarom de prediking van de verkiezing te zijner tijd, op Gods plaats en op Gods tijd.

En er is nog iets wat belangrijk is: hoe moet dat dan gebeuren? Nou, zeggen onze Dordtse vaderen, met drie dingen. Zij geven als het ware drie richtlijnen om op een goede manier te prediken, en dat houdt tegelijkertijd in dat dat ook de richtlijnen zijn om op die wijze ernaar te luisteren. Het eerste wat ze noemen is: *met de geest des onderscheids*. Kijk, het moet natuurlijk naar het Woord van God zijn. Een predikant moet niet over de uitverkiezing gaan preken zoals mensen erover denken, maar het moet naar het Woord zijn. En als ze dat dan doen, moeten ze rekening houden met de verschillende hoorders. Voor wie is het een troost en voor wie niet? Wat is de boodschap voor een onbekeerde zondaar? Wat is de boodschap voor een bekommerde zondaar die nog van verre staat? Wat betekent dat onderwijs voor een kind van God dat tot de zekerheid gekomen is? Daarom moet prediking over de verkiezing, zo zeggen onze Dordtse vaderen, met onderscheiding gepredikt worden.

Dan het tweede: *met godvruchtige eerbiedigheid*. Ja, daar heb ik wel een poosje bij stilgestaan. Met godvruchtige eerbiedigheid. Het is nogal wat waar we het over hebben. Het is zo'n grote zaak, een onuitsprekelijk grote zaak. Want de uitverkiezing, gemeente, leidt ons heen naar de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid. Ik ga het je nog teerder zeggen: de uitverkiezing brengt ons bij het Vaderhart van God. Het gaat om het eeuwig welbehagen. Het gaat over die heilige Raad des vredes, dat kostelijke verbond der verlossing, waar die Drie-enige God gesproken heeft over de zaligheid van een zondaar. Het gaat over Gods wil, over Gods voornemen, over Gods besluit. Gemeente, het gaat over Zijn deugden. Hier komt de liefde openbaar, hier komt Zijn barmhartigheid openbaar, Zijn goedertierenheid die uitgaat tot Zijn volk.

En waar nu op de juiste wijze over die verkiezing wordt gesproken, zijn we eigenlijk op heilige grond, zoals Mozes bij die brandende braambos op heilige grond verkeerde. Daarom moet er eerbied zijn, ware godsvrucht zijn, heilige stilte zijn, als het gaat over die heerlijke, wonderlijke, hoopgevende, troostvolle en tegelijk vrijmachtige verkiezing van God. En weet u, als je er dan door Gods genade achter mag komen dat je er een van zijn mag, van die schare die niemand kan tellen, en dat kan zomaar gebeuren onder de prediking, juist over de verkiezing, als dat eens ervaren mag worden

op en onder de kansel, dan gebeurt er wat in je ziel. Dan gebeurt er precies hetzelfde wat ik vanmorgen heb genoemd in de prediking. Dan gaan de psalmen spreken. En dan kun je het dan misschien niet meer luid zingen, is het misschien met een gebroken stem, maar wel met een hart van verwondering vanwege die opzoekende zondaarsliefde, die verkiezende liefde. Vanmorgen heb ik die psalm ook geciteerd in de prediking: Ik z*al met mijn ganse hart Uw eer vermelden, Heere; U dank bewijzen, ik zal U, in 't midden van de goôn, op hoge toon met psalmen prijzen. Ik zal mij buigen, op Uw eis, naar Uw paleis, in 't hof der hoven. En, om uw gunst en waarheid saam, Uw grote Naam, eerbiedig prijzen*.

Dan kan het ook niet anders als je daarover met godvruchtige eerbiedigheid mag spreken, en daar op diezelfde wijze naar mag luisteren. En je door Gods genade erachter mag komen dat je er een van bent, dat dat ook in godsvrucht openbaar zal komen. Dan zal de prediking over de verkiezing voor Gods knechten en voor Gods kinderen ook een godzalige levenswandel uitwerken, als het goed is. Wat een zegen als dat nou de vrucht mag zijn van de prediking over de verkiezing.

Ze hebben nog een derde richtlijn: *heiliglijk, zonder nieuwsgierige onderzoeking*. Dat wil zeggen dat Gods knechten, ook Gods kinderen, niet moeten proberen om het te begrijpen hoe het precies is. Nee, de rechte prediking van de verkiezing en het luisteren naar de prediking over de verkiezing, dat zal leiden tot een kinderlijk vertrouwen. Dan word je net als een kind. Een klein kind kan zo onbevangen zeggen: papa zegt het, dus het is waar. Zo is het. En dat is nou net een trek van het geestelijke leven. Vader *zegt het in Zijn W*oord, en dat vertrouw ik. Hoe eenvoudig kan het zijn om dan met verwondering en eerbied erachter te mogen komen: *Evenwel, het fundament Gods staat, hebbende dit zegel: De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn*. En zo zal het dan ook zijn tot eer van Gods Heilige Naam.

3. Het moet gebeuren tot Gods eer

Tot Gods eer. Dat is onze laatste gedachte. Dat de prediking moet gebeuren tot Gods eer en tot onze zaligheid. Dat noemen de Dordtse vaderen aan het begin van paragraaf 15: *eeuwige, onverdiende genade*. Zo is het. Zingt het ook in je hart: genade, genade, genade alleen. En dat totaal onverdiend. Het is waar wat die dichter heeft gezegd: *Alle roem is uitgesloten, Onverdiende zaligheen heb ik van mijn God genoten, ik roem in vrije gunst alleen. Ja, eer ik was geboren, eer Gods hand, die alles schiep, iets uit niets tot aanzien riep, heeft Zijn liefde mij verkoren. God is liefde, o engelenstem, mensentong, verheerlijkt Hem*.

Het is zo tot Gods eer, omdat het Zijn vrijmachtig welbehagen is, omdat Hij het doet tot de eer van Zijn heilige Naam. O, als Gods knechten daarvan doordrongen zouden zijn, dan zouden ze meer en meer prediken tot eer van God. Dan zult u gemeente, ook meer luisteren tot eer van God. Ja, dan vervagen alle vragen, dan houden alle redeneringen voor een ogenblik op, en dan blijft de eer van God over. Heb je zo wel eens mogen luisteren naar dat wonder van Gods verkiezing? Dat er iets in je ziel begon te werken: *Hoe groot zijt Gij*. Dat er iets in je hart begon te werken van wat de engelen gezongen hebben in de velden van Efratha: *Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in mensen een welbehagen*. Vindt het weerklank in je hart? *Ere zij God, omdat U mij liefgehad hebt met een eeuwige liefde. Ere zij God, omdat Hij gedachten des vredes heeft gehad. Ere zij God, omdat de Vader met de Zoon raad gehouden heeft over mijn zaligheid. Ere zij God, omdat die lieve Heere Jezus Christus Zich Borg wilde stellen voor een schuldig mensenkind als ik ben. Ere zij God, omdat je erachter mag komen dat je altijd in dat bundeltje der levenden verborgen was bij God. Ere zij God, omdat je erachter mag komen hoe Gods ontferming tot je uitging. Ere zij God, omdat de Heilige Geest gekomen is om je te vernieuwen, om je hart open te breken, om in je hart te gaan werken en je te gaan overtuigen van de zonde, van de enige gerechtigheid waarmee je*

voor God kan bestaan, en dat oordeel, maar ook die Geest Die het uit Christus neemt, Hem verheerlijkt in je hart. Ere zij God, omdat Hij dit wonder laat prediken.

Oh, wat is die verkiezing toch tot eer van een Drie-enige God, gemeente. Dan kan het toch niet anders, of het wordt hierboven inderdaad gezongen: *Door U, door U alleen, Om het eeuwig welbehagen*. Ja, dan is het een levende troost en tegelijkertijd tot eer van Gods heilige Naam.

Hoe zit dat dan met die verwerping? Ja, ik heb het u gezegd, ook dat moet gepredikt worden naar Gods Woord. Het is de roeping van Gods knechten om het de rechtvaardigen aan te zeggen dat het hen wel zal gaan, en tegelijkertijd moeten ze de goddelozen zeggen dat het hun eeuwig kwalijk zal gaan. Gods knechten moeten niet alleen prediken over arme Lazarussen, van wie de ziel naar de hemel gaat, maar ze moeten ook eerlijk zeggen dat er van die rijke mensen zijn die naar de eeuwige rampzaligheid zullen gaan. De ene zal aangenomen worden, de andere zal verworpen worden. En het staat hier in de Dordtse Leerregels dat God ook besloten heeft om anderen in de algemene ellende te laten, in dewelke zij zichzelf en door hun eigen schuld gestort hebben. Die mensen zullen het zaligmakende geloof niet ontvangen, ze zullen de genade van de waarachtige bekering niet verkrijgen, maar ze zullen vanwege hun eigen ongeloof en alle andere zonden die ze tegen God gedaan hebben, in de eeuwige verlorenheid blijven liggen. En daarmee, gemeente, openbaart de Heere Zich als een ontzagwekkende, onberispelijke en rechtvaardige Rechter. En ook dat moet gepredikt worden. Daar moeten Gods knechten voor ingewonnen worden.

Ik zeg het u heel eerlijk, ook ik, om aan Gods kant te staan en tegelijkertijd in het midden van het volk te staan en te prediken, evenwichtig. Nee, ze mogen nooit tegen een mensenkind zeggen: u bent verworpen omdat u niet gelooft. Ze mogen nooit tegen een mensenkind zeggen: u bent verworpen omdat u zich niet bekeert. Maar ze moeten wel heel eerlijk zeggen: zeg, zondaar, luister toch eens, je ligt verloren, je bent in een diepe doodstaat terechtgekomen, en daarom kun je je niet bekeren, en daarom kun je vanuit jezelf niet geloven. Wat is het dan toch weer zo'n zegen dat Gods knechten mogen staan in de wel aangename tijd, in de dag der zaligheid, en dat ze vanuit die toestand toch onbekeerde zondaren die nog in hun verlorenheid liggen, indringend, met liefde, mogen toeroepen: zondaar, zondaar, bekeer je toch, bekeer je toch, waarom zou je sterven, waarom zou je verloren gaan, strijd toch om in te gaan door de enge poort. Want Gods knechten weten niet wie er van de gemeente verloren zal gaan. Ze weten wel wat Gods geopenbaarde wil is, en ze weten wel dat ze moeten oproepen tot bekering. En dat ze met een welmenend aanbod van genade mogen komen, dat moet gepredikt worden, maar wel tegen die zwarte achtergrond.

Gods knechten mogen en moeten blijven wijzen op Gods genade, op de noodzaak van de wedergeboorte, op dat almachtige werk van de Heilige Geest. Ja, ze moeten ook komen met die ontdekkende woorden. Ze moeten ook komen met de hel en de rampzaligheid. Met welk doel? Opdat de schrik des Heeren je zou bewegen tot het geloof. Maar wie ondanks dat toch onbekeerd blijft voortleven, die gaat om eigen schuld verloren. Gemeente, als dat gebeurt, is ook dat tot eer van God. Dat is aangrijpend. Als God naar Zijn rechtvaardig oordeel een onbekeerde zondaar moet werpen in de buitenste duisternis, wordt Zijn rechtvaardigheid verheerlijkt. God zal ook tot Zijn eer komen in het straffen van Zijn vijanden, die ook de vijanden zijn van Zijn kerk. Dat is wat!

Maar toch hoef ik nog geen amen te zeggen. Weet u waarom niet? Omdat God het meest verheerlijkt wordt in de zaligheid van een zondaar. Is dat geen evangelie? Ga dan eens pleiten op Zijn eer, op Zijn Naam, op Zijn Woord, op Zijn deugden, op Zijn beloften, op Zijn verbond. Want God wordt zo verheerlijkt in het zaligen van een zondaar. Weet u waarom? Omdat Hij Zijn geliefde Zoon, daar had Hij had er maar één van, naar de aarde gezonden heeft. Om Gods deugden te verheerlijken. Christus heeft het zo God-verheerlijkend uitgeroepen heeft aan het kruis van

Golgotha: *Het is volbracht*. Daar ontmoeten Gods goedertierenheid en waarheid elkaar, daar ontmoeten Gods gerechtigheid en vrede elkaar. En nu kan God, op grond van recht, een zondaar zaligmaken. Gemeente, wat wordt God Drie-enig daarin verheerlijkt. Daarom wordt dat lied van die engelen het lied van een mensenkind dat zalig wordt: *Ere zij God in de hoogste hemelen, En vrede op aarde, in mensen een welbehagen*.

Nog één vraag vanmiddag, lieve gemeente: wat dunkt u nu van de verkiezing? Wat dunkt u van Gods verkiezende liefde? Is het geen wonder dat je daar al van horen mag? En moet dat nou geen aansporing zijn om je roeping en verkiezing vast te maken? Sta je er nog buiten? Is het te groot? Zit je misschien ook nog te bidden met die woorden van Psalm 61: *Leidt mij op een Rotssteen, Die mij te hoog zou zijn*? Luister eens, wat was het eerste verkoren volk? Dat was Israël, dat was Gods verkoren volk in het Oude Testament, en nog. Dan moet je zien wat er in het Oude Testament gebeurde, toen God met Zijn Woord alleen nog maar bleef binnen de grenzen van het verbond met Israël. Toch werd juist in die tijd bij dat verkoren volk Israël, Ruth, de Moabitische, ingelijfd, en ook een Rachab, de hoer.

Kijk, laat zo dan de prediking van de verkiezing een hoopgevende prediking zijn, en laat het tegelijkertijd een troost zijn voor allen die God vrezen. Tot wie de Heere heeft gezegd: *Vrees niet, gij klein kuddeke, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk Gods te geven*.

Amen.